

Durmuş Hocaođlu

Zor Zamanda Siyâset

Yeniçağ, “Analiz”, 04 Nisan 2008, Cuma., s.06
“Analiz” Sıra No: 642; 2008-033; Nisan-01

YENIÇAĞ

Bugüne kadar geçen sürede, Sayın Erdoğan’ın bütün krizlerden başarı ile çıkmış bulunduğunu ve iyi bir kriz yöneticisi olduğunu gösterdiğini birkaç defa dile getirmiş, ancak, bunun yanında, her krizin bir risk de taşıdığına ve kazanmak yanında kaybetmenin her zaman için mutlaka göze alınmasının şart olduğunu ve ayrıca, Real Politik icâbı, her ülkede siyâsetin kendi şartları atında yapılmasına dikkat edilmesi gereğini hâtırlatarak ve Alman filozofu Bouterweck’in meşhur aforizması **“Bir kamışı aşırı derecede bükerseniz kırılır”** ifâdesine de atıfta bulunarak, siyâset kamışının bükülme sınırlarının iyi hesaplanmasının da elzem olduğunu nâçizâne hâtırlatmış ve yine birkaç defa, kendilerinin ve partisinin Real Politik’i göz ardı etmekte ve siyâset kamışını çok fazla büküyor olmakta bulunduğunu belirtmişim.

Şimdi bugün, bu konuda yeni bir yazı kaleme almak yerine, bundan onbir sene önce kaleme aldığım **“Zor Zamanda Siyâset Üzerine Aforizmalar”** başlıklı bir yazımın [Son Çağrı., 06.03.1997, Perşembe., s.5] bir yazımı, tam da yeri ve zamanı olduğu kanâatiyle takdîm ediyorum.

“Zor Zaman”da en kötü siyâset sâdece bir adettir: Zaman’ın **“Zor Zaman”** olduğunu anlamamak.

Zor Zaman’daki bir siyâsetçinin en büyük düşmanı, hiç kimse değildir, sâdece kendisini “gaza getirenler”dir.

Türkiye’de Siyâset Felsefesi’nin bir numaralı dersi: Her “aklı başında” siyâsetçinin bilmesi gereken temel kural şudur ki, her ülkede siyâset, o ülkenin şartları altında yapılır ve yine bilmelidir ki, **“Siyâset”** kelimesinin dilimizde iki karşılığı vardır: **1: Politika, 2: Yargısız İnfaz.**

Her “aklı başında” siyâsetçinin bilmesi gereken şeylerden birisi de şudur ki, bir “ilmen doğru” vardır, bir de “siyâseten doğru”. “**İlmen doğru**”, İlim Adamı’nın, “**Siyâseten doğru**”, Siyâset Adamı’nın konusudur. İlmen Doğru, “**saf hakikat**”tır, o sebeple, İlim Adamı, herşeyi açık-seçik olarak ortaya döker, açık-seçik ve neyin “sâfi doğru” olduğunu düşünüyorsa ‘tam onu’ söyler. Siyâseten Doğru ise, “saf hakikat” değil, “**faydalı olan**”dır ve yine o sebeple, Siyâset Adamı, “faydalı olan”a yönelmelidir, açık ve seçik olarak ve neyin “sâfi doğru” olduğunu düşünüyorsa onu değil, ne “faydalı” olacaksa onu söylemeli ve öyle yapmalıdır.

Siyâset’te “**iyi**” demek, “**başarılı**” demektir; “**başarılı**” demek, “**faydalı**” demektir; “**faydalı**” ise, toplumunun potansiyel seviyesini teslim aldığı noktadan daha yukarıya çıkarmak demektir. Siyâsetçi, bir “ahlâk filozofu”, veya bir “ahlâk vâzı” değildir; o, bütün vazîfesi ülkesi ve toplumu için faydalı olanı bulmaya ve yapmaya çalışmak olan bir hizmetkârdır.

Bir siyâsetçi de bir komutan gibidir: Nereye kadar gidebileceğini ve nerede durmak gerektiğini bilmek zorundadır. Bunu bilemeyen siyâsetçiler, bütün bir toplum tarafından elli yılda dişlerle ve tırnaklarla elde edilen kazanımları, özgürlükleri birkaç günde kaybettirirler.

Dürüst ve sorumluluk bilincine sahip bir siyâsetçi, daima “**kahramanlık**”tan ve “**kabadayılık**”tan kaçınmalıdır. Zira, siyâsetçinin kahramanlık ve kabadayılıklarının faturası neticede bütün bir toplum tarafından ödenir. Dünyanın en ahlâksız insanı da, başkasının sırtından hovardalık yapan, kendisine âit bir faturayı başkasına ödettirendir.

Her siyâsetçi bilmelidir ki, bir ülkede **İktidara Gelmek** ve **Muktedir Olmak** için mümkün üç yol vardır: Alttan, Üst’ten, Yan’dan. **Alt-Yol**, “Halk”tan, **Üst-Yol**, “Pazu Kuvveti”nden, **Yan-Yol** ise “Sefâretler”den geçer. Halkın Yolu, tam olarak, ancak demokratik ülkelerde işler.

“**Demokrasi**”, en yetkin şekline ancak bütün alt-yapı ve kurumlarıyla birlikte sendirilerek, “**Sinaî Toplum**” hâlini almış, yâni, “gelişmiş” toplumlarda ulaşır. Gerçekten demokrasiyi isteyen her siyâsetçinin bir numaralı hedefi, bu olmalıdır. Aksi halde şu unutulmamalıdır: Her “**geri kalmış**” toplum, bizzat kendisi, muhtelif dozajlarda olmak üzere “**Saddamokrasi**” üretir.

Yıl: **1732**. **İbrahim Müteferrika** idâre şekillerini üçe taksim eder: Monarşi, Aristokrasi, Demokrasi. **Demokrasi** için şunu söylemektedir: “Bunlardan üçüncüsü ise Dimokratis’tir. Devletin yönetiminde reâyânın (bütün halkın) olması gerektir. **Ta ki kendilerinden zulmeti def’e kaadir olalar.**”/... ve yıl: **1997...?**

*
**

Şimdi yıl 2008.

